

Szente B. Levente verseiből

Megszaggatott levélnapló

(részletek a Sárgaház folyosója c. naplójegyzékből)

„*semmink nincs, semmink ellenünk*”
Nagy Irén (Falak között)

gyakran álmodok gyermekkoromról
arról amikor anya nekünk vajaskenyeret osztogatott

(*vajon hányan ismerik még ezt az érzést*)

és arról hogy valahányszor az ajtónk ha halkán reccsent
s csak azután kopogtak – a lépcsőházban nyálkás sötét
a szomszédok lábujhegyen kikukucskáltak
apa kezén csak úgy puffadtak azok az érdes barázdák – ilyenkor
a felnőttek homlokán a vizek is lefutottak

mi lesz már – mondta apa amikor elült minden árulkodó hang és zaj
majd meggyújtotta a petróleumos lámpást – mindannyian alágyúttunk
azt hallottam valahol – folytatta suttogva felénk fordulva
a költők hogy verseikben énekelhessenek csendre van szükségük

(*emlékszem rá – sokáig aztán gyakran hallgatott*)

ötven felé jöttem rá – ez a város már nem én voltam
pedig az embernek soha nem volna szabad magányosnak lennie –
üzent vissza a megszaggatott múltból másik hang a fejemben

és anya ekkor halkán finoman dúdolni kezdett egy dalt
nem emlékszem a szövegére pedig ismerős volt
megérintett véle – mint amikor valami különös érzés
a szívedbe agyadba költözik – harap rág mar
igazságot kitakar – nem te vagyok – Isten nem ver bottal

(*személyes városok a városokban – a sarj a kerítő a magukat is feltalálók
Júdás papja csak belülről ő – minden más tükör s anyag*)

ezt az időt éljük újból – egy napló számára tagadhatatlan
lelki szemeim előtt vannak – folyton visszatérnek
akár a döglegyek a kiszagolt tetem felett köröznek
közelednek jönnek a vádak vádaskodásnak

a kulcslyukon át odabentről a meleg fény helyett kifolyik a szenny
elrántom kezemet valahányszor ezek a fakír arcú
mosolygós álszent arctalanok ismerős-ismeretlenek megérintenek
kihúlnak az ajtókilincsek

(*ne kérdezd hogyan – a dolgok csak úgy megtörténnek*)

a költők és matematikusok között
nincsen különbség – értelemben szerelemben ugyanazt keresed

(*epikus tánca-harca ez az idegeknek*)

hogya mások miatt egyre mentegetőzünk
befejezetlenül

Kereszteződés

rejtett összefüggések
egész sora vagy
úton sohaországba
jelelmeztél –

azt mondd
nem érted én
mégis mit remélek

miért lettem
a feszület lába előtt
útelágazásban
kereszteződés

A fal

(Jó barátom, Hermann Gyula festőművész emlékére!
2020)

„Manapság mindent meg akarnak magyarázni és
le akarnak írni. De ha mindezt mégis meg lehetne
magyarázni és le lehetne írni, a festészet nem lenne
művészet.”
(Renoir)

festő barátom
míg ecsetével a táj színeivel játszott

sosem vette le a falról szemét
azt mondta a legszebb vászon lenne

amit valaha látott
csak hogy a vakolattal baj van

le kéne kaparni mindet
az évszázados mocskot

a sérelmeket az ígéretet a rabságot
a golyó és csákány ütötte nyomokat

lemezteleníteni a legvégső valókig
amíg nem késő

visszanyúlni a kezdetekhez
talán megérthetnénk végre

a benne sikongó téglákat.

Történetek

„Most itt ténfergek, a vakóégzet
Silány dühe vert ki az útra”
Karinthy Gábor: Bukás

úgy megyünk össze
egymás szemében miként
rég történetek szoktak

a bennünk élő barlanglakók
bűneikben tovább élnek

mi volt a nevünk
vajon ők hányszor ültek villámfénynél
elköltve az utolsó vacsorát

félek egyre csak ezt kérdezem
ott voltam-e én ki asszonyától csókkal elköszönt
vadászok után szelíden baktatott

tudom – rég halott – nyelve rég halott
kiben Isten honol

reménye
mégis mivégre él?

Előre csinált szavak utónyomtatásban

(jegyzet/émlék-álom a Sárgaház folyosója c. naplóból)

apró kavics vagyok álmodtam
önmagam tenyerében
álmodom az ő fejében üzenetet hagyok
elcserélt voltam régen
még gyermekkoromban
hittem is benne
az időtlen időben élünk
hol az odvas fa is egyszer születik
újra meg újra
gyökeret bont
koronás fekete ezüst a színe
arany lombja mindent befed
a mindenség egén alvó csillagok
elindulnak csöndben az állatok
habzó szájjal kitörnek
torkuk mélyén burjánzó enyészet
idegen test néma üvöltése ez
csak egyetlen lyuk egy száz
bábok és bábuk mestere
a vállamon ki áll
villámok csapódnak szét
egyre többen vannak
koponyám falán
drótnélküli mosolyon tör előre
elidegenít a szerelem
suttogja fogatlan ínye
nemtelen tér az éter
egyszeme ósidők óta figyel
hová merre most ember
ki vagy a tükörben
innen és túl
jól vigyáz

Mese a szegényember balladájáról

(a most már 24 éves fiamnak emlékeztetőül)

az esti meseolvasások alatt általában
jó és rossz királyokról igazságtalan uralkodókról
no meg magáról a szegényemberről esett szó –

hat és fél éves volt kisfiam
egy alkalommal miután befejeztünk egy mesét
azt kérdezte:

és a uralkodókat
mikor váltja fel a furfangos szegény ember